

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiæ Moralis Emendatæ Appendix In LXXIX. Propositiones A Summis Pontificibus olim damnatas

[Verlagsort nicht ermittelbar], circa 1680

De Meritis Angelorum Et Primi Hominis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40408

sint membra Christi. Quæ omnia rursus mirum est ab eo dici potuisse, qui Trident. interfuit, à quo contrarium discretissime traditum fuit sess. 6. cap. 16. ubi de meriti ratione ex professo agitur. Cum, inquit, ille ipse Christus Jesus tanquam caput in membra, & tanquam vitis in palmites, in ipsos iustificatos jugiter virtutem insuat, quæ virtus bona eorum opera semper antecedit, & comitatur, & subsequitur, & sine qua nullo pacto Deo grata & merita esse possent. Item canone 32. Si quis dixerit..... ipsum iustificatum bonis operibus; quæ ab eo per Dei gratiam & Jesu Christi meritum, cujus vivum membrum est, sunt, non verè mereri augmentum gratiæ, & vitam æternam anathema sit. Quibus locis non de nihilo Sacra Synodus discretè meritum primò non ponit nisi in iustificato; & deinde eundem utrobique vivum Christi membrum facit, ut plena meriti ratio habeatur.

2. Decepit vitum primò hæc ejus ratiocinatio cap. II. quod operi malo ex solâ deformitate operis mors debeatur æterna: igitur & bono operi ex sola conformitate cum lege debeatur vita æterna. Quasi nimirum tantumdem sufficiat ad bonum ac ad malum. Accessere loca quædam Augustini, quæ præsertim citat cap. III. ubi S. Doctor affirmat, naturam humanam si potest sibi sufficere ad implendam legem, perficiendamque justitiam, de vita æterna debere esse securam, etiam si fides eam lateat Sanguinis Christi: quia videlicet Deus esset injustus, si ad ejus regnum non admitteretur justus. Quæ loca objici non potuissent contra Catholicam Tridentini doctrinam, nisi Author malè intellexisset justitiam, & quidem perfectam, de qua loquitur Augustinus; eamque collocasset, juxta doctrinam suam alibi refutatam, in nuda obedientia mandatorum, contra aliam Tridentini doctrinam quam ibidem quoque exponimus.

I M P E R T I N E N S.

Est qui sic argumentetur: Ecclesia matrimonio jungit personas steriles ac effatas: ergo concedit eis uti matrimonio. Responde: Concedit hoc illis secundum indulgentiam, sicut concessit Paulus. Indulgentia autem, ut supra dicentem audivimus D. Thomam, est de venialibus. Verum addit idem, ne Ecclesiam quidem tales monere, ne utantur conjugio, aut saltem ne debitum postulent: sicut monet, ait, obstrictos voto castitatis. B. frustra moneret, quod scit eos numquam servaturos. Adde quod solum quæstio sit de peccato veniali, secus quam in obstrictis voto castitatis: unde nec monet etiam conjuges ne ob solam voluptatem commisceantur. Pluribus huic Theologo ad multa responderemus, nisi sciremus in proximo esse responsum alterius, non valatica, Thesi, sed operi permanentiori commissum.

DE MERITIS ANGELORUM ET PRIMI HOMINIS.

P R O P. D A M N.

- I. **V**ita æterna homini integro & Angelo promissa fuit intuitu bonorum operum. Et bona opera ex lege naturæ ad consequendam illam per se sufficiunt. Est 14.
- II. Nec primi hominis adhuc integri merita rectè vocantur gratia. Est 1.
- III. Et bonis Angelis, & primo homini, si in statu illo permansissent usque ad ultimum vitæ, felicitas esset merces, & non gratia. Est 3.
- IV. In promissione facta Angelo, & primo homini continetur naturalis justitiæ constitutio, quæ pro bonis operibus sine alio respectu vita æterna justis promittitur. Est 5.
- V. Naturali lege constitutum fuit homini, ut si in obedientia perseveraret, ad eam vitam pertransiret, in qua mori non posset. Est 6.
- VI. Dona concessa homini integro, & Angelo, forsitan non improbanda ratione possunt dici gratia. Sed quia secundum usum scripturæ nomina gratiæ, tantum ea munera intelliguntur, quæ per Jesum malè merentibus, & indignis conferuntur, ideo neque merces, quæ illis redditur, gratia dici debet. Est 9.
- VII. In redemptis per gratiam Christi nullum inveniri potest meritum bonum, quod non sit gratiæ indigno collatum. Est 8.

N O T A X X X I.

Multa horum conformia sunt aliis quæ supra refutavimus. Habet ea Baius sparsim per lib. 1. de Meritis operum. Præcipuus error est, quòd nolit auxilium primi hominis & Angeli.

rum propriè gratiam vocare : cùm tamen disertè sic vocet Augustinus de Corr. & Grat. cap. XI. *Quid verò Adam non habuit Dei gratiam ? Imò verò habuit magnam, sed disparem.* Item Ench. cap. 106. *Sine Gratia nec tunc ullum meritum esse potuisset.* Quod Baius citatè S. Doctoris Epistolâ 95. & de Verbis Apost. quodque eum decepit, nempe, quod quæ Angelis aut homini in sua creatione donata sunt, non improbanda ratione possent dici Gratia, non tamen juxta modum loquendi S. Scripturæ eo nomine vocentur ; id Augustinus de Facultatibus animæ, intellectu, voluntate & similibus intellexit, quæ malè à Pelagianis Gratia nomine vocabantur, uti ipsum textum consulentibus clarum fiet. Quod verò ibidem sequitur, Nomine Gratia eam solam intelligi, quæ per Jesum Christum malè merentibus & indignis confertur, hoc de Gratia hujus status dicit Augustinus, & quidem comprehendendo totam Gratia seriem, adeoque & eam quæ prima malè merentibus datur.

DE BONORUM OPERUM MERCEDE.

PROP. DAMN.

Opera bona justorum non accipient in die judicii ampliorem mercedem, quam justo Dei judicio merentur (alias mererentur) accipere. Est 15.

NOTA XXXII.

Habet hanc sententiam Baius lib. 11. de Meritis Operum cap. Finali : & probat, *Quia sic, inquit, vita eterna etiam in Angelis & homine si stetisset, fuisset donum Gratia.* Magnum incommodum scilicet !

DE POENA PECCATI VENIALIS.

PROP. DAMN.

Nullum est peccatum ex naturâ suâ veniale, sed omne peccatum meretur pœnam æternam. Est 21.

NOTA XXXIII.

Docet hanc idem cap. VIII. mox citati libri, primò quidem quasi disputativè, sed in fine planè assertivè. Ut probet, plura adfert quorum solutio difficilis quidem interdum, sed ramen apud Theologos pervulgata est. Unum est argumentum ex Augustino, quod suâ infirmitate docere omnes potest, quàm fuilia interdum apta sint viros magnos in errorem inducere. Proponam illud ipsius mer verbis. *Unde Augustinus, inquit, Quis cum aliqua specie adipsiscendæ salutis æternæ de hac vita migraves, manente illâ sententiâ, quod quicumque totam legem servaverit, offendar autem in uno, factus est omnium reus : nisi post paululum sequeretur : sic loquimini, & sic facite, tamquam per legem libertatis incipientes judicari. Judicium enim sine misericordiâ illi, qui non facit misericordiam. Superexaltat autem misericordia Judicium. Si enim sola crimina, suâ naturâ à regno cœlorum excluderent, tunc omnes Sancti, qui de hac vita sine criminibus exeunt, cum certissima salutis spe demigrarent. Ita ille. Quasi non & Sancti quique merito in exitu vitæ trepident, quia delicta quis intelligit ? Et, nescit homo utrum odio an amore dignus sit.*

CONCLUSIO.

Neminem malè habebit hæc opella nostra : nisi quem vel nimium uret accusatus Baius, vel defensus cum Schola sua Augustinus, vel justificata S. Sedis. Atqui nobis sufficit, si ceteris omnibus saltem proberur. Eam verò non solum Ecclesiæ, ejusque visibili in terris Capiti, omni cum devotione & subjectione submitto, sed etiam doctis omnibus examinandam, ac si opus sit, eadem modestiâ quâ scripta est, reprehendendam propono ; paratus humiliter emendare, quod fortè ignoranter peccasse potui. Longè me doctior (adde etiam & melior) Baius fuit ; & tamen errasse eum, post Sanctos Doctissimosque Pontifices ostendere ausus fui.

FINIS.